

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal wear embracing at sunset. The woman is wearing a red sequined dress and a necklace, and the man is wearing a black tuxedo with a bow tie. They are standing on a balcony with a metal railing, looking at each other and smiling. The background is a warm sunset sky with clouds and a large stone archway on the right.

Pippa Roscoeová
Neodolatelné
doteky

PIPPA ROSCOEOVÁ

NEODOLATELNÉ
DOTEKY

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které naštěstí nevyjdou!

... s láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

NEODOLATELNÉ DOTEKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Expecting Her Enemy's Heir

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Pippa Roscoe

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-968-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-969-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-970-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dnes je ten den.

Amelie Seymoreová vyhlédla oknem na tmavošedé mraky na obzoru a ranní běžce a cyklisty, riskující život a končetiny v úzké mezeře mezi autobusem a chodníkem. Když linka 176, ploužící se na sever přes most, zastavila, udělalo se jí z cuknutí nevolno. Vystoupit z autobusu o zastávku dříve ji ovšem donutil pach vlhké vlny a deodorantu. Lapala po čerstvém vzduchu, alespoň tak svěžím, jaký je ve středu Londýna během dopravní špičky a zatřásla hlavou, aby zkusila znovu získat pověstné soustředění a smysl pro vyrovnanost. Možná na ni něco leze.

Dej se dohromady, nařídila si pevně, protože by ji nemělo nic rozptýlit nebo odchýlit z kurzu.

Dnes uběhlo deset let, ale nevzpružily ji dlouhé hodiny, probdělé noci nebo vyčerpávající tvrdá práce. Byla to vzpomínka na otcovu tvář, když spolu naposledy hovořili. Pohled jeho očí, když se od ní otočil a sáhl roztřesenýma rukama po láhvi whisky na stole. *Tohle* byl důvod, proč to ona a její sestra Issy dělaly. Proto by dnes *měla* uspět.

Amelie sledovala čtyřproudou ulici a příliš netrpělivá, aby počkala na semaforu, skočila mezi cyklistu a policejní auto. Mávla rozpačitě na policisty a dostala se před budovu, považovanou za nejzářivější přírůstek ke klenotům, korunujícím londýnské panorama. Zatímco Střep se leskl jako diamant a Okurka

zářila smaragdovou zelení, sídlo Rossi Industries, velkolepá budova, láskyplně přezdívaná Rubín, byla růžová. Považovali ji za dokonalou stavbu dvou neskutečně pohledných magnátů, kteří ji vlastnili.

Amelie naklonila krk, aby vzhlédla k působivému sídlu vedení mezinárodního konsorcia, které v ní vyvolávalo současně úžas i obavy. Uplynulé dva roky chodila každý den stejnou cestou s tím, že vstoupí do doupěte dvou mužů, kteří zničili její rodinu. A každický den slibovala sobě i sestře, že dosáhnou odplaty.

Odveta nebyla Amelii vlastní. A rozhodně nešlo o něco bezprostředního. Když poprvé spatřily Alessandra a Gianniho Rossie, bylo jí patnáct a sestře třináct. Ne že by tehdy věděly, o koho jde. Nikoli. Byli to jednoduše dva mladíci, kteří přerušili nedělní opékání kvůli hovoru s jejich otcem. A během toho jednoho rozhovoru bratranci Rossiové otce připravili o jeho společnost a zničili vše, co kdy se sestrou znaly.

Když Amelie vyjmula osobní magnetickou kartu, prokazující, že je projektová manažerka Rossi Industries a vešla do budovy, po páteři jí sjel chladný vztek. Navzdory vzpomínkám, které jí svíraly žaludek, se usmála na ostrahu a prošla skrz zábrany k řadě výtahů, které ji měly vynést do šedesátého čtvrtého poschodí.

Když čekala v prázdné hale na příjezd výtahu, odečítala patra, jako by šlo o tikající bombu, o jejíž existenci nemají Rossiové tušení. Těšila se, že dnešek bude dnem, kdy se jejich svět rozbije jako kdysi její a Issy. A pak bude jedno, že jednu noc, právě před měsícem, zahodila prakticky vše...

Neměli bychom to dělat.

Amelie stiskla zuby. Pokoušela se nevnímat, jak jí ještě teď hrubý drsný hlas odírá kůži a touha znovu ovíjí tu část jejího já, o níž neměla tušení. Vášně, která na ni udeřila jako tsunami, stáhla ji pod hladinu a lapila ji ve spodním proudu.

Já... já chci.

Těmi třemi slovy zradila rodinu, sestru, *sebe*.

Ne!

Neměla dopustit, aby jedna noc, ten jediný *omyl*, zničil vše, na čem s Issy tak tvrdě pracovaly. Ano, prožila nedovolenou noc se šéfem, s nepřitelem, Alessandrem Rossi. Ale nic se tím nezměnilo. Jednoduše by měla sužující kaskádu erotických vzpomínek ignorovat. Protože ať už se stalo před šesti týdny v Hongkongu cokoli, nijak to neospravedlňuje ani neomlouvá to, co provedli Alessandro a Gianni před deseti lety její rodině. A proto dnes bratřenci Rossiové padnou.

Alessandro vyhlédl prosklenou stěnou své kanceláře ve střešním apartmá na Londýn, který se pod ním rozkládal jako prosebník. Moc. Kolovala mu žilami nejen kvůli nezměrnému bohatství nebo značným úspěchům, kterých s bratrancem dosáhli během let po ovládnutí první společnosti. Kdysi patřila někomu jinému, ale pod jménem Rossi se rozvinula v impérium. Ne. Moc pramenila z vědomí, že by první schůzka jeho nabitého dne měla dát zelenou smlouvě, slibující vyvolat v obchodním světě šokující vlny.

Jméno Rossi už bylo proslulé, ale tahle dohoda by jej měla zapsat do historie. V následujících letech mohli mladší číst o úspěšném jménu Rossi a pomyslet si – *tohle chci být*.

Alessandro zahlédl odraz zasmušilého úsměvu na tváři a přikývl. Jak by se cítil otec, kdyby to viděl? Kdyby slyšel, že Alessandro a Gianni dosáhli úspěchu, přesahujícího jeho nejdivočejší sny... ale nikoli pod příjmením svých otců. Ne. Využili s Giannim první možnost legálně změnit jména, celí žhaví smazat špínu otců, kterou vnímali až v jádru jejich černých duší. Zvolili jméno Rossi jako poctu *nonně* – jedinému členovi rodiny, který k nim byl doopravdy laskavý.

Má krev koluje v tvých žilách, chlapče. A bude proudit v tvých dětech a dětech tvých dětí.

Ale otcovo varování bylo nepodstatné. S ním krevní linie skončí. O to se postará.

Ne že by si Alessandro liboval v sebezničení. Rossi Industries představovalo jeho život, pohlcovalo mu veškerý čas a energii. Tam, kde jeho otec nechal zkázu a rdousil poslední dech z vinic, které přetěžoval, nebo ze ženy, kterou neustále zneužíval, byl Alessandro odhodlaný zanechat svět lepší, než byl. Tohle byl jeho odkaz.

Zapíraly mu hodinky, upozorňující na ranní schůzku, začínající za patnáct minut. Šlo o opravdu špatné načasování, jelikož se kryla s Gianniho jediným a absolutně nepřeložitelným volnem v roce. Připomenul si ale, že dohodu o Auroře prověřil jeho bratranec, celé vedení, jeho nejdůvěryhodnější poradci a projektová manažerka, které uvěřil mnohem rychleji, než by po dvouleté službě zasluhovala.

Amelie Seymoreová.

Alessandro si narovnal uzel na kravatě a zkontroloval knoflík pod ní, ale v duchu ho rozepínal a stahoval si spěšně vázanku z krku, když na něj ta samá žena hleděla, aby bez dechu naplnil její slova.

Já... chci tě.

Jsi si jistá, Amelie? Protože...

Jenom dnes. Jen teď. Ale už o tom nebudeme mluvit. Nikdy.

Tak zoufale toužil znovu cítit její rty, že by souhlasil s čímkoli. *Cristo*, kdyby jen věděla, kolik moci v tu chvíli třímá. Mohla by ho nechat žadonit na kolenou, aby jí dal úplně všechno.

Po krku mu plíživě stoupaly ošklivé rudé skvrny z rozpaků. Zafal ruku, jak se mu vysmívala vzpomínka na její nahé stehno pod jeho dlaní a vtahovala ho hlouběji do té noci – *jediné* noci – kdy překročil profesionální i osobní hranici. Linii, která byla zcela zapovězená a stejně tak veskrze špatná. Hanba, výrazná, těžká a ošklivá, se mu plížila po kůži. On

nebyl *takový muž* – on se zaměstnanci nespál. Jenže očividně ano.

Už o tom nebudeme nikdy mluvit.

Vzpomínku na prohlášení Amelie přerušilo klepání. Vrátil se ke křeslu za svým stolem, aby skryl prakticky neustávající vzrušení, v němž se nacházel šest týdnů, od doby, kdy se s Amelií Seymoreovou vrátili po úspěšném jednání z Hongkongu.

„Dále.“

Jeho asistentka učinila do místnosti dva kroky a zastavila se, protože se rychle naučila, že má rád prostor.

„V dnešním rozvrhu nenastaly změny. Asimov se zapsal ve svém hotelu a dostaví se sem v jedenáct dopoledne se svými lidmi na schůzku. Oběd je rezervovaný u Alaina Ducasse v The Dorchester. A Gianni vzkazuje ‚Nevyvolej chaos‘.“

„On řekl chaos?“ zeptal se Alessandro.

„Volně to parafrázuju.“

Alessandro zadržel úsměv kvůli tomu, co jeho bratranec patrně doopravdy vyslovil. Vyrostli prakticky jako bratři a vzájemná znalost uvažování druhého byla jen jedním z důvodů jejich obrovského úspěchu.

„A schůzka v devět ráno?“ otázal se asistentky.

„Místnost je připravená, audio a video prověřili lidé od počítačů a slečna Seymoreová už je na místě. Dala mi pro vás volnou složku s prezentací, kdybyste chtěl nahlédnout.“

„To nebude nutné.“

A skutečně nebylo. Pokud Amelie Seymoreová prohlásila, že něco udělala, tak to udělala. Hodnotila projekty, setkávala se s klienty, posuzovala, určovala práci a dělala ji. Byla téměř stejně náročná jako on sám. Proto jí svěřil projekt Aurora. Ne proto, že sdíleli jednu veskrze žhavou a zcela zakázanou noc, ale protože ve své práci vynikala. Vždy jednala včas, vždy byla přesná a pokaždé znala správnou odpověď. Možná se narodila jen kvůli němu.

„Pane?“

Jen kdyby ho nerozptylovala takovým způsobem, jako žádná jiná osoba.

„Zopakujete mi otázku?“ donutil se zeptat, ačkoli mu to nebylo po chuti.

„Budete si přát kávu zde, nebo dole na schůzce?“

„Tady.“

Očividně se potřebuje dát dohromady.

Do prosklené zasedací místnosti proudili členové jejího týmu a Amelie srovnala prezentační složky s bloky a pery, o které požádala provozní. Alessandro byl puntičkář, měl rád věci úhledné a uspořádané. A měl rád, jak to znělo, když...

Tváře jí rozehřály rudé pásy a na ramenou jí vyrazil lehký pot. Práskla dveřmi před vzpomínkami v pokusu okamžitě se zklidnit. Odstoupila od velikého jednacího stolu a koutkem oka zachytila náčrt budovy, která by mohla změnit tvář života v apartmánech ve středu města na celém světě, kdyby ovšem bratranci Rossiovi nevybudovali své impérium na zádech zlomené duše jejího otce. Skutečně, Alessandro a Gianni společnost přebrali.

Tohle s Issy plánovaly deset let. Hvězdy se sestavily snad v jakémsi předurčení. Po dvou letech práce na jednom projektu za druhým byla pozice Amelie ve firmě nezpochybnitelná. A díky tomu měla v rukou právě v době blížící se každoroční dovolené Gianniho nejdůležitější projekt, do něhož se kdy Rossiovi pustili. Všichni věděli, že společně jsou Alessandro a Gianni neporazitelní. Ale odděleně? To byla jediná doba, kdy se v jejich legendárním brnění objevila skulina. Štěrbina, kterou Amelie a její sestra využijí, aby je dostaly na kolena.

Issy se celé roky měnila v dokonalé rozptýlení pro legendárního sukničkáře s vlastním hashtagem The-HotRossi. Issy, dokonale upravená podle Gianniho chutí, odletěla včera do Karibiku, aby ho vylákala

na loď a držela od Alessandra během konečného rozhodnutí ohledně Aurory. A s Giannim bezpečně mimo dosah teď může Amelie provést největší průmyslovou sabotáž. Postará se, aby byl svět Rossiů vymazán z povrchu země stejně jako její a sestřin.

Děláme správnou věc, že ano?

Otázka, kterou jí položila Issy, než včera vyrazila na letiště, Amelii dloubala a rýpala ve svědomí. Ne proto, že by Amelie nebyla pevně přesvědčená, že činí správnou věc, protože ji *dělaly*. Byla totiž kvůli rozjezdu plánu nucená sestře lhát. Něco, co nemyslela, že by kdy učinila.

Když před lety začaly s pátráním ve snaze o odplatu, udělaly dohodu. *Žádná pomsta bez důkazů o korupci.*

Od samotného počátku se odmítaly stát stejnými monstry, jaká lovily. A Amelie pochopitelně souhlasila. Měly by totiž existovat stopy v dokumentech. Za Alessandrem a Giannim by při cestě za světově proslulým jménem ve výstavbě nemovitostí měly zůstat důkazy o nesčetných zkorumpovaných jednáních a zničených obchodech. Jenže během dvou let nenašla *nic*. Nic jiného, než co se přihodilo jejich otci.

Co když Issy nikdy nedokáže přinést slibovanou spravedlnost? Co když bylo k ničemu vše, co kvůli dosažení pomsty obětovaly? Když normální dospívající dívky chodily na večírky a do klubů, Issy a Amelie Seymoreové plánovaly a připravovaly komplot. Amelie se přiměla ke všem obchodním přednáškám a jazykovým kurzům, aby se pro Rossi Industries stala v budoucnosti dokonalým zaměstnancem. A její sestra? Issy pročešávala online svět a probádala každý coul života jejich nepřátel. Žádné korporátní tiskové prohlášení, obchodní dohoda, tweet ani zpráva na sociálních médiích nezůstaly bez povšimnutí. Věnovaly své misi celé *roky*, vzdaly se během let dospívání a mladé dospělosti mnohého.

Ale potom prišla obchodní cesta do Hongkongu, tretí veľký projekt s Rossi Industries, do ktorého ona a jej tím investovali mesiace práce. Alessandro nemal letieť na schůzku osobne. Bylo to nanejvyš neobvyklé, ale ona nedovolila, aby ji to vyvedlo z míry. Ujala se prezentace a silný vztah, který vybudovala s klientem, jim nevynesl jen provizi, ale i osobní pozvání pro ni a Alessandra na večeri s Kai Choi. Odmitnutí by znamenalo strašlivou urážku, takže když se členové jejího týmu vrátili do Londýna, zůstala s Alessandrem v Hongkongu.

Amelii ještě teď šokovalo nadšení z uzavření smlouvy. Práce měla být lští, prostředkem k dosažení konce. Místo toho se však její pocit závratného vzrušení odrážel v očích muže, na jehož mínění by mělo záležet nejméně. Oči, které vzrušení proměnily v žár, když ji držel pohledem jen o chvíli déle. Srdce jí skákalo v hrudi, svázané se vzpomínkou na chvíli, kdy se hranice mezi nimi roztránila. Rozpad, který ji přinutil udělat něco, co nikdy neměla v úmyslu. Už nemohla čekat, aby vypátrala důkaz. Vina, napětí a *touha*, kterou stále cítila k muži, který zničil její rodinu, ji vnitřně rvaly. Hnaly ji stále dál od sebeovládání, kterým byla známá. Plány Amelie se začínaly rozpadat a vláda nad situací jí prokluzovala mezi prsty jako písek.

A tak učinila nemyslitelné.

Amelie sestře řekla, že našla důkaz o jejich korupci, čímž zničení bratranců Rossiů uvedla do pohybu. Získala lží důvěru Issy, nádhernou, jemnou, ale strašlivě nezlomnou. A zlomila ji.

Amelie zradila jedinou bytost, která byla od smrti jejich otce a emocionálního a fyzického odchodu matky jejím stálým společníkem. Issy, zářící, milou a vždy neochvějně *dobrou*. Samotné pomyšlení jí v srdci způsobilo prasklinu, i když si říkala, že to činí z dobrého důvodu. Rossiové *potřebovali* potrestat.

Thomas Seymore zemřel jejich přičiněním tak jistě, jako by ho zabili sami. Démoni vyslaní Alessandrem a Giannim jejich otce soužili, až se nakonec předčasně propil do hrobu. Nikdy se totiž nevzpamatoval z pohromy, kterou utrpěla jeho pověst a postavení. A jejich matka? Už nikdy nebyla stejná. Opuštění přátel, školy a společenských kruhů, ztráta manžela a vyhlášení bankrotu v kdysi živé Jane Seymoreové cosi zlomilo. A ať udělaly Amelie a Issy cokoli, jejich matka se k nim už nikdy nevrátila.

„Doufám, že se Gianni brzy vrátí. Nesnáším schůzky, kde je jen Alessandro.“

„Je takový tvrdák.“

„Alespoň se na konci schůzky dozvíme, se kterou společností se projekt uskuteční. Přetahovaná už trvá měsíce.“

Toho rána se poprvé zběsilý tep Ameliina srdce zklidnil, protože tohle byla pravda. Po skončení setkání by měla dovést Rossi Industries k partnerství se špatnou společností a zpečetit její osud.

Amelie by měla Issy přinést pomstu, kterou jí slíbila před deseti lety. A konečně, *konečně*, tohle vyřídí a ona odejde a už se nikdy neohlédne.

Místnost ztichla. Když vzhledla, spatřila, jak Alessandro zaujal místo v čele stolu. Když se všichni s rovnými zády usadili a tiše vyčkávali, kývl na Amelii, aby začala hovořit o patrně poslední dohodě, kterou kdy Rossi Industries uzavře.

Dnes je ten den.

Alessandro otočil stranu ve výtisku, který Amelie předala týmu. Byla výstižná a stručná, ničím neplývala. Působila uvážlivě, elegantně, ale rafinovaně, nebylo zde nic rušivého a téměř nic nezapomenutelného. Představoval si, jak nacvičovala prezentaci stále dokola. On by to na jejím místě udělal. Stála vlevo od velké obrazovky, přibližující dvě společnosti,

soupeřící o partnerství v téhle životní příležitosti. V jemné záři plátna z ní byla pouhá silueta.

Takhle vypadala u průsvitného závěsu v hotelovém pokoji v Hongkongu, když sáhl po pásku, který jí stahoval zavinovací šaty. Zatáhl, šaty se s ševlením rozevřely a odhalily dokonalost. Pokožka ve spodním prádle zdobeném černou krajkou přitahovala jeho ruku jako magnet. Tah dlaní po hladkých plochách vyslal jejím tělem vlnu neklidu. Nádra jí těžkla s každým nádechem a když po ní sáhl, trásl se mu tělo.

„A tohle je náš problém,“ pronesla Amelie do místnosti.

Přivedla ho zpět do současnosti s leknutím, které dokázal zamaskovat sáhnutím pro kávu, ačkoli byl kofein jasně to poslední, co potřebuje.

Ztlumil její slova a vybavil si, jak ji poprvé potkal. Přitáhla jeho pozornost jménem. Spojil si jej s okamžikem, ke kterému se odmítal vracet. Její složka odhalila působivou akademickou minulost, pozoruhodný elán a nadšená doporučení. Vedla si dobře u pohovoru a on si byl jistý, že bude ve funkci vynikat, stejně jako všichni ostatní zaměstnanci firmy. A tak to mělo skončit. Jenže...

Ona ho ignorovala.

Tohle bylo neobvyklé. Nešlo o aroganci, ale zkušenost. Alessandro celá léta přitahoval tolik pozornosti jako jeho okouzlující bratranec, sukničkář Gianni, jenže si jednoduše odmítl užívat. Alessandro netoužil někoho bavit s očekáváním čehosi *dalšího* a neměl sebemenší zájem vyvíjet snahu. Vyneslo mu to přezdívkou Mnich. Přesto Alessandrově pozornosti neuniklo, že díky působivé kombinaci genů přitahuje jisté množství pozornosti, chtěné nebo nechtěné. Jenže Amelie Seymoreová se k němu chovala se stejně chladným nezájmem jako ke všem dalším kolegům v budově. Neměla mezi kolegy blízké přátele, ale nesporným talentem a výkonností dělala na své nadřízené i tým dojem.

Skutečně husté vlasy s odlesky rudé, kaštanové a zlaté, měla vždy stažené v praktickém drdolu, copu nebo nějakém uzlu, který se podle Alessandra musel vzpírat zákonu zemské přitažlivosti. Neměl by vědět, že když má vlasy rozpuštěné, sahají jí těsně pod lopatky, obtácejí křivky nader a halí bradavky úchvatného odstínu růžové.

Měla drobné souměrné rysy, takže žádný nevybočoval, jenže vyčnívaly *všechny*. Světlounce růžové rty neměla bujné ani dramaticky našpulené, ale jeho tělo ji hltalo s hladovou fascinací, která ho hnala až na samý okraj sebeovládání. Tvář jí rámoval oblouk mahagonového obočí, dokonale symetrický s linií čelistí, které se mu přesně vešly do dlaní, takže kryl pulzující bod za uchem, který při vzrušení zčervenal. Vzrušení, když ležel mezi jejími stehny. Tělo se jí chvělo pod jeho doteky a vítalo ho vlhké horko. Vábil ho a lákalo, aby ochutnal, škádlil, aby...

Cristo.

Odkašlal si. Vzhledla k němu celá zasedací místnost a Amelie ho propíchla pohledem. Vyzařoval čirou profesionalitu, přesto vnímal její kritiku. Mávl rukou a ona pokračovala.

„Je zjevné, že je tohle rozhodnutí nanejvýš důležité. Nezformuje jen tvář projektu, ale i budoucnost této společnosti.“

Potřeboval se lépe ovládat. Kontrolovat se.

V tom byla Amelie dokonalá. Dostála svému slovu. Vůbec nic se nezměnilo, jako by k ničemu nedošlo. Ujistil sám sebe, že je to tak rozhodně nejlepší. Jakmile schůzka skončí a padne rozhodnutí ohledně partnerství, už Amelie Seymoreová nebude víc než jméno na dokumentech spojených s projektem. Nepřetrvá žádný jiný druh spojení. A Alessandro se pevně rozhodl, že to bude opravdu dobře.

Když Amelie začala prezentaci uzavírat, naplnilo místnost žhavé očekávání. Její tým chtěl obdržet

rozhodnutí a posunout se, jenže neměl tušení o skutečných dopadech výběru společnosti.

Všechno v prezentaci naznačovalo, že nabízí výběr mezi Chapel Developments a Firstview. Pokud Rossi Industries uzavře partnerství s Chapel Developments, půjde ve světě realitní výstavby o nejúspěšnější spojení, které bude současně odvážné i nápaditě důmyslné. Ale pokud se rozhodnou učinit partnerem Firstview, pak se veškeré naděje a sny v téhle místnosti změní v noční můru.

Společnost s ručením omezeným Firstview neměla infrastrukturu ani finanční zázemí, aby projekt úspěšně plnila. Amelie se pochopitelně nesmírně snažila, aby to nebylo ani v nejmenším znát, ale partnerství by je všechny zničilo.

Pohlédla na Alessandrův vedoucí tým. Viděla v jejich očích respekt, porozumění, nažhavení i nemálo hamižnosti. Tahle dohoda z nich mohla vážně udělat miliardáře. Protočil se jí z toho žaludek.

Chamtivost, stejná lačnost, která zničila její rodinu. Znovu na ni tvrdě dolehla nevolnost a na chvílku ji ochromila. Potřebovala vidět jinou osobu, na níž její odplata závisí. Když vzhlédla, zjistila, že ji Alessandro upřeně pozoruje. Přes tělo se jí přelévaly vlny nepřírozeného žáru a na zlomek vteřiny jí vyzkratovaly mozek. Vzpomněla si.

Vybavila si drtivou nekonečnost vyvrcholení, které jí přinesl. Zaplavil její tělo dosud neprožitým přívalem, který hrozil překonat vše, co znala, všechno, co obětovala. A ve zdrcujícím dozvuku té vlny našla hlas.

„Navrhují pro dosažení kýženého výsledku jako jedinou možnou cestu vpřed Firstview.“

A tou jednou větou zahájila proces zkázy jedné z největších realitních společností světa. Postarala se, aby deset let poté, co vzali všechno jí a sestře, Alessandro a Gianni konečně poznali, jaké je, když se jim rozpadne svět.

DRUHÁ KAPITOLA

Něco bylo špatně, ale Alessandro nedokázal uhodnout co. Ten pocit začal přibližně v okamžiku, když ráno Amelie počala uzavírat prezentaci, aby následně obdržela stoprocentní souhlas s návrhem partnera v projektu Aurora.

Pohlédl na hodinky. Den byl ten tam. Když teď odejde, stačí se vrátit včas, aby zašel do tělocvičny, rychle se navečeřel a zkontroloval smlouvy ohledně Aurory, kvůli kterým ho popichuje podvědomí, ať už se chytá čehokoli. Když převzali s Giannim firmu a proměnili ji během deseti let v impérium, naučil se Alessandro důvěřovat svému instinktu. A ten mu tvrdil, že je něco špatně.

Alessandro byl v pokušení zavolat Giannimu. Už dřív mu nechal zprávu o rozhodnutí pokračovat se společností Firstview, ale bratrancova roční dovolená byla nedotknutelná. Alessandrovi se nezamlouvalo pomyšlení ji narušit. Kromě dvanácti dní, které každoročně trávil v Karibiku, dřel Gianni jako by ho poháněl sám ďábel. Zasloužil si oddech. Alessandro vypnul počítač, popadl bundu, zhasl ve své kanceláři a vydal se k výtahu umístěnému ve středu budovy.

Celou budovou prostupovalo úžasné atrium. Stavbu navrhl Rob Weller, upřednostňovaný architekt Rossiových. Budovu postavili před pěti lety a Rossi Industries si pronajalo nižší patra vedle různých

firem, novin a televizního studia. Horní patra ovšem využívalo výhradně RI a byla stvořená s puntičkářským smyslem pro detail a se zřetelem na potřeby a pohodu jeho zaměstnanců.

Dynamický otevřený design maximálně využíval přirozené světlo, proudící do budovy lehce zabarvenými okny, růžovými z venku, ale nikoli zevnitř. Osvětlení pracovalo s odstíny bílé, takže vznikl jasný lehký prostor. Společenské prostory byly vyvážené s pracovními částmi, se zdravotními zařízeními, restaurací pro zaměstnance, tělocvičnou a zarostlou terasou a kavárnou na obtočeném balkonu. Zahrada na vrcholu byla přístupná pouze z jeho a Gianniho kanceláře v patře střešních apartmá, ale často byla využívána jako prostor pro firemní akce.

Alessandro cítil hrdost, čeho dosáhli. Těšilo ho vědomí, že společnosti Rossi Industries záleží na zaměstnancích. Nechtěl je nikdy tlačit ke krajním výkonům s tím, že zdraví jeho personálu je pro něj to první a nejdůležitější.

Je mi jedno, jak jsi unavený. Je tu ještě další práce.

Alessandro odmítl couvnout před krutou dětskou vzpomínkou na otcovy požadavky a přijal ji. Těšilo ho vědomí, že opustil dětství a nenechal se zastrašit lakotným násilnickým mužem. Všechno jeho konání mělo zajistit, že nebude stejný jako Saverio Vizzini.

Když přijel výtah, sledoval průhlednou zadní stěnou všechna poschodí a prostory zaměstnanců Rossi Industries. Jak do budovy pronikal večer, blýskalo ze zasedacích místností a odpočinkových míst pár světél, která zářila jako hvězdy na nočním nebi. Zaměstnanci údržby by měli všechna zapomenutá světla zhasnout, ale jeho zrak přitáhlo jedno určité. Stiskl tlačítko patřičného patra dřív, než si to uvědomil.

Chvilku váhal. Říkal si, ať z výtahu nevystupuje. Ať pokračuje na patro parkoviště a odjede. Později uvažoval, co by se stalo, kdyby tak učinil. Jestli by se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Neodolatelné doteky***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.